

виждамъ за добръ да ѝ дамъ единъ малкъ споменъ.

— Пары ли ? извика г-жа Маргарита; не дѣйте, моляхъ ви ся; не дѣйте разбѣрка и пары въ благополучіето на младѣтъ тѣзи момъ.

Когато чухъ да излѣзе изъ устата на г-жъ Маргаритъ това небесно чувство, на което цѣнятъ може и да не познава съвършено добрата Христина, смаяхъ ся; стори ми ся даже че тя ся шегува, ако и да не показваше лицето ѝ нѣщо таквозь. Но или шегъ было, или не, туѣ извънредно забѣлѣжваніе майка ѝ го пріе, и съ въодушевеніе ся рѣши да оставимъ на овчаркѣтъ невинността ѝ както и босотѣтъ на нозѣтъ ѝ.

Слѣдъ тѣзи случкѣ г-жа Ларокъ ся повърнѣ пакъ въ прѣхласваніето си, а г-жа Маргарита удвои важността си и взе пакъ да си вѣе съ вѣтрилото. Слѣдъ единъ часъ стигнахмы на селото.

Както и другыѣ чешлици на това мѣсто, дѣто хълмытъ и планинскыѣ дѣлове сѣ сухи, така и този чешликъ за койго говоримъ лежи въ глѣбини на единъ долинь наросяванъ отъ малкъ единъ рѣкычкѣ. Тѣя която го обработваше, бѣше вече оздравѣла, и ся занимаваше да приготвя вечерѣтъ, за коѣто по-вечето работы бѣхмы си донесли ный самы. Сѣднѣхмы на моравѣтъ, подъ сѣнкѣтъ на едно голѣмо костенево дърво. Г-жа Ларокъ, ако и да сѣднѣ много мѣчно на единъ отъ възглавницѣтъ изъ каляскѣтъ, виждаше ся обаче прѣвъзблагодарена. — Приличамы, казуваше,